

Arrest

nr. 57 043 van 28 februari 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X en X, die beiden verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 en 20 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS en advocaat A. HAEGEMAN, die respectievelijk verschijnen loco advocaat M. SAMPERMANS en loco advocaat F. LANDUYT voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers tegen de bestreden beslissingen van 17 december 2010 twee verzoekschriften, respectievelijk op 14 januari en 20 januari 2011 hebben ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma, geboren in Skopje, Macedonië.

U was uw hele leven woonachtig in Ferizaj, Kosovo, en u bezit de Kosovaarse nationaliteit.

In 2001 werd u door onbekenden met een hard voorwerp geslagen. Sindsdien heeft u last van epilepsie en zware hoofdpijn. U bezocht hiervoor een privé dokter in Kosovo en u had het gevoel door die persoon heel goed geholpen te worden.

Sinds dit ene incident in 2001 werd u verbaal lastig gevallen en geprovoceerd.

Rond de periode 2001-2003 en in 2007 werd uw partner, Asani Rukije (O.V. 6.553.325), door onbekenden meegesleurd in een auto. Ze kon echter beide keren ontsnappen.

U ging ten gevolge van deze incidenten geen enkele keer bescherming zoeken bij de lokale of internationale politie.

Sinds de laatste aanval op uw partner in 2007 ondervonden jullie geen problemen meer. Wel werden jullie nog geregeld door de jonge Kosovaren omwille van jullie donkere huidskleur geprovoceerd met woorden zoals "wat komt u hier doen" en "zijn jullie hier nog, wanneer gaan jullie weg".

Om vrede en rust te vinden en omdat uw kinderen in Kosovo niet naar school kunnen gaan, besloot u samen met uw partner en kinderen Kosovo te verlaten.

Op 2 januari 2010 verlieten jullie Kosovo, richting België. Reeds sinds dit incident met uw partner in 2007 wilden jullie weg uit Kosovo. Het ontbrak jullie toen evenwel aan de nodige financiële middelen. U kon pas vertrekken nadat de oom van uw partner er eind 2009 in slaagde zijn woning te verkopen. Jullie werden hierop financieel door hem geholpen.

Op 4 januari 2010 kwamen jullie in België aan nog diezelfde dag diende u en uw partner een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart, afgeleverd te Prishtinë op 11 april 2007 en een medisch attest uit België, afgeleverd door Dr. Filip Standaert, d.d. 21 september 2010."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Muhamed BAJRAMI, luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat de door u aangehaalde problemen van u en uw echtgenote in de periode 2001-2007 in Kosovo betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van deze problemen ernstig op de helling komen te staan door enkele ernstige tekortkomingen in uw verklaringen enerzijds en door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote anderzijds.

Zo liet u naar aanleiding van de aanval op uw persoon in 2001 na hiervan aangifte te doen bij de Kosovaarse politie of bij de internationale organisaties die toen in Kosovo aanwezig waren.

U stelde dit niet gedaan te hebben uit schrik dat uw belagers u zouden vermoorden indien u een klacht zou indienen (CGVS II 29 september 2010, p. 5).

Deze verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Uw bewering dat u toen geen aangifte van deze feiten kon doen bij de politie (CGVS II, p. 3) strookt bovendien niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Hieruit blijkt dat u er in Ferizaj in 2001 terecht kon bij de zowel de lokale politie (KPS; Kosovo Police Service), als UNMIK Police (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) en KFOR (Kosovo Force) om bescherming te verkrijgen. Hier dient tevens bij bemerkt te worden dat de internationale autoriteiten in Kosovo, waaronder ook KFOR en UNMIK, sinds de beëindiging van de oorlog op 10 juni 1999 (VN-resolutie 1244) steeds uitgebreid aandacht hebben besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld. Het garanderen van de veiligheid en de bewegingsvrijheid van alle inwoners van Kosovo, ongeacht hun etnische origine, vormt daarenboven de kerntaak van KFOR. Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat de door u aangehaalde feiten op heel wat aandacht had kunnen rekenen en dat u wel degelijk bij hen terecht kon voor het krijgen van bescherming. Zowel UNMIK als KFOR waren toen bovendien aanwezig in uw gemeente.

Wat de door u aangehaalde problemen van uw partner betreft, dient vooreerst te worden opgeworpen dat u er niet in slaagde de aanvallen op haar persoon concreet in de tijd situeren.

Volgens uw verklaringen probeerden onbekenden haar voor de eerste maal in een auto te sleuren in 2001 of 2002 of 2003 (CGVS II, p. 2). Gevraagd naar een specifiek tijdstip moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 4).

Daarnaast kon u wat betreft de tweede aanval enkel zeggen dat het rond 2007 moet zijn voorgevallen (CGVS II, p. 2).

Hieraangaand dient tevens gewezen te worden op ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw partner afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u dat uw partner tijdens de eerste aanval alleen was (CGVS II, p. 4).

Uw partner daarentegen verklaarde dat ze op het moment dat ze door belagers in een auto gesleurd werd, vergezeld werd door haar neef en dat u daarvan op de hoogte was (CGVS gehoorverslag partner 29 september 2010, p. 8). Hierna nogmaals hierover bevraagd, stelde u dat haar tante misschien bij haar was (CGVS II, p. 8).

Tevens beweerde u ten gevolge van beide aanvallen op uw partner nergens bescherming te hebben gezocht (CGVS II, p. 4 en 7).

Uw partner, daarentegen, verklaarde tijdens haar gehoor dat haar oom voor deze feiten een klacht ging indienen bij de Kosovaarse politie (CGVS partner 29 september 2010, p. 9).

Hiermee vervolgens geconfronteerd, repliceerde u dat u niet wist of haar oom naar de politie stapte (CGVS II, p. 8). Deze uitleg overtuigt evenmin aangezien het allereerst zeer merkwaardig is dat het slachtoffer van een aanval – met name uw partner – niet aanwezig was bij het indienen van een klacht bij de autoriteiten. Daarnaast kan redelijkerwijze verwacht worden dat u na zo'n ingrijpende aanval op uw partner op de hoogte zou willen zijn van de eventuele stappen die door haar oom ondernomen werden.

Uw verklaring voor het niet zelf indienen van een klacht voor deze feiten, met name dat u dit niet durfde te melden bij de autoriteiten omdat u schrik had dat de belagers dan jullie woning in brand zouden steken (CGVS II, p. 4), overtuigt evenmin in het licht van voorgaande bemerkingen. Dat u deze feiten ook niet meldde aan een lokale Roma-vertegenwoordiger of NGO ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS II, p. 4 en 8). Van iemand die met dergelijke ernstige gebeurtenissen geconfronteerd wordt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij deze feiten gaat aanklagen. Ook deze door u aangehaalde feiten zouden op heel veel aandacht hebben kunnen rekenen van de internationale instanties (UNMIK, KFOR, EULEX, etc.) actief in Kosovo.

Wat er ook van zij, uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Ferizaj wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschappen betrokken waren. Ook in de regio Ferizaj werden de laatste jaren geen etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld waarbij RAE betrokken waren. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dit geldt tevens voor de gemeente Ferizaj. De Roma beschikken er over volledige bewegingsvrijheid. Dit sluit aan bij uw verklaringen dat u sinds 2007 in Kosovo geen concrete problemen meer ondervond (CGVS II, p. 2). Wat betreft het feit dat u omwille van uw donkere huidskleur wel nog verbaal geprovoceerd werd door jongeren (gehoorverslag I CGVS 19 juli 2009, p. 5 en CGVS II, p. 2) dient opgemerkt te worden dat deze problemen op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om als discriminatie in de zin van de Vluchtelingenconventie beschouwd te worden. Uit de ons beschikbare informatie blijkt tevens dat de in de periode 2003-2008 ongeveer 23 Roma en nog eens 172 Ashkali en Egyptenaren naar deze gemeente terugkeerden. Tevens blijkt uit deze informatie dat er vandaag ongeveer 258 Roma, 3823 Ashkali en 76 Egyptenaren woonachtig zijn in Ferizaj. Het merendeel van deze Roma is woonachtig in de wijk Salahane in de stad Ferizaj. Dit staat in schril contrast met uw bewering dat de situatie van de Roma in Ferizaj zo slecht is dat vele Roma de laatste jaren uit Ferizaj wegtrokken.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers en erna duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse

hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Betreffende uw verklaringen dat uw kinderen niet naar school zouden kunnen gaan dient allereerst opgemerkt te worden dat u zelf aangaf in de toekomst te spreken omdat uw kinderen nog te jong waren om naar school te gaan toen u nog in Kosovo verbleef (CGVS II, p. 7).

Bovendien stroken deze verklaringen evenmin met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap. Het valt evenwel niet te ontkennen dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Ook inzake onderwijs is het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. In de gemeente Ferizaj volgden anno 2009 65 Roma-kinderen les in de lagere school wat, in tegenstelling tot wat u beweerde, bewijst dat u als Roma uw kinderen wel degelijk zou kunnen inschrijven.

Voor wat betreft uw verklaring dat er in Kosovo voor u als Roma geen werk is en dat het zelfs geen nut heeft ergens werk te gaan zoeken (CGVS I, p. 6) dient opgemerkt te worden dat de informatie van het Commissariaat-generaal wel aantoonde dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat volgens informatie, vergaard door het Commissariaat-generaal tijdens voornoemde missie, de afwezigheid van werk het grootste probleem vormt van de Roma in de gemeente Ferizaj. Volgens de lokale Roma-leider, Mehmet Jashari, is er evenwel geen echte discriminatie van Roma op het gebied van werkgelegenheid. Volgens hem is er gewoonweg geen werk.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging.

De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen

getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw epilepsie (CGVS I, p. 5 en II, p. 2), dient nog opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u voor deze medische problemen in Kosovo niet geholpen werd of zou kunnen geholpen worden.

Integendeel, u verklaarde dat u dankzij de therapie van een privé dokter het gevoel had heel goed te zijn geholpen. U stelde tevens dat uw epilepsie geen reden vormde om Kosovo te verlaten (CGVS II, p. 3).

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw UNMIK-identiteitskaart bewijst enkel uw identiteit, wat door mij niet wordt betwist. Het medisch document dat u voorlegde, doet hier niet ter zake aangezien de medische problemen hierin besproken geen aanleiding gaven tot uw vertrek uit Kosovo. Bovendien levert dit door u neergelegde document geen uitsluitel omtrent de oorzaak van uw epilepsie. Aldus levert het geen bewijs van de door u beweerde aanval op uw persoon in 2001.

Ook inzake de asielaanvraag van uw partner, Rukije Asani, heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Rukije ASANI, luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Roma, afkomstig uit Ferizaj en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

Tijdens de oorlog in 1999 zag u huizen die afgebrand werden en mensen die vermoord werden.

Sindsdien heeft u psychische problemen. U bent depressief en slaapt 's nachts slecht. Voor uw problemen bezocht u in Kosovo twee privé dokters. De behandeling bestond er enkel in dat zij u medicijnen voorschreven.

U had echter niet het gevoel dat die u hielpen. Toen u dit aan uw artsen meldde, wilden ze u doorsturen naar een psycholoog of psychiater. Daar wilde u echter niets van weten, omdat u bang was naar dokters te gaan die u niet kende.

Begin 2002 probeerden onbekende Albanezen u mee te nemen in hun wagen. De zoon van uw oom was op dit moment bij u. Doordat u zich verweerde en doordat uw neef ook hielp, kon u zichzelf van hen lostrekken en vluchten.

Omdat u het gevoel had nergens terecht te kunnen, ging u bij geen enkele instantie bescherming zoeken.

In 2006 werd u een tweede maal door onbekenden in een auto gesleurd. Deze keer was uw zoon bij u. Toen u half in de auto zat, begon u te roepen, waarna heel wat mensen uit winkels in de buurt buiten kwamen kijken. Er ontstond paniek, waardoor uw belagers op de vlucht sloegen.

Na dit incident kwam u wenend bij uw oom thuis en vertelde u hem wat er gebeurd was. Hij zei dat hij zijn huis ging proberen te verkopen om zo voldoende geld te hebben om jullie te helpen Kosovo te ontvluchten.

Uw (volgens de Raad ontbreekt hierna het woord "oom") diende voor deze feiten ook klacht in bij de Kosovaarse politie (KP). Zij beloofden uw oom meer te patrouilleren in de buurt, wat erna ook gebeurde. U ging, uit schaamte, geen klacht indienen bij de Romaleider of bij een NGO. Na 2006 werden u en uw partner, Muhamed Bajrami (O.V. 6.553.338), nog geregeld geprovoceerd. U werd uitgescholden en de Albanezen noemden u 'magjup'. Door uw psychische problemen en omdat u in Kosovo geen vrijheid, geen plek had en omdat u uw kinderen daar niet naar school wilde sturen, besloot u samen met uw partner en kinderen op 2 januari 2010 Kosovo te verlaten. U deed dit niet eerder omdat uw oom zijn huis pas eind 2009 verkocht en jullie het geld gaf. U arriveerde in België op 4 januari 2010 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo), afgeleverd te Prishtinë op 29 maart 2007; uw geboorteakte, afgeleverd te Ferizaj op 26 maart 2007 en een medisch attest uit België, afgeleverd door Dr. Gunther Degraeve, d.d. 22 september 2010." Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Rukije ASANI, luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt vooreerst dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner, Muhamed Bajrami, werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Wat betreft uw psychische problemen – u heeft sinds de oorlog in Kosovo last van depressie en angst – dient vastgesteld te worden dat u voor deze door u aangehaalde problemen in Kosovo onvoldoende medische hulp of begeleiding heeft gezocht.

U verklaarde dat u van 2001 tot 2008 in Kosovo twee privé-dokters bezocht die u medicatie voorschreven (CGVS 29 september 2010, p. 4). Wanneer echter bleek dat deze therapie niet hielp, liet u evenwel na, ondanks het feit dat uw artsen hierop aanstuurden, een psychiater of psycholoog in Kosovo te raadplegen.

Uit schrik en omdat u die andere dokters niet kende, durfde u hier niet op in te gaan (CGVS 29 september 2010, p. 4).

Dit zijn echter geen afdoende redenen die uw nalaten verdere medische begeleiding in uw land van herkomst te zoeken kunnen rechtvaardigen.

Bovendien maakt de informatie duidelijk dat minderheidsgroepen in de gemeente Ferizaj geen ernstige problemen kennen in hun toegang tot de aldaar aanwezige gezondheidszorg. Aldus heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich voor een afdoende behandeling van uw gezondheidsproblemen niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige gezondheidsstructuren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw UNMIK-identiteitskaart en uw geboorteakte bewijzen enkel uw identiteit en herkomst, dewelke door mij niet worden betwist. In het door u neergelegde medische attest staat enkel te lezen dat u in België een psychiater bezoekt, wat evenmin door mij wordt betwist."

2.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Rukije ASANI, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Muhamed BAJRAMI, haar echtgenoot, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.2. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift van 13 januari 2011 naar artikel 3 EVRM en naar artikel 10 van het EG Verdrag en legt uit wat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

Verder beweren ze dat Roma de meest kwetsbare groep vormen in Kosovo en dat ze als Roma, door de overige bevolkingsgroepen als tweederangsburgers aanzien worden.

Volgens hen voldoet de Kosovaarse reglementering geenszins aan de Europese maatstaven; ze verwijzen voor het overige naar hun *"persoonlijke ervaringen in Kosovo"* om aan te tonen dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekers zich hier louter beperken tot een korte bespreking van artikel 3 EVRM, artikel 10 van het EG Verdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

In zoverre verzoekers onvoldoende duidelijk en precies aangeven hoe de bestreden beslissingen deze voormelde regels en voormeld beginsel heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoekers (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen steunt.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift van 13 januari 2011 niet de minste poging doen om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Ze werpen enkel blote beweringen op die ze geenszins staven met enige objectieve elementen.

De Raad verwijst dan ook naar deze motieven in de bestreden beslissingen dewelke hij beaamt en overneemt.

3.4. In hun verzoekschrift van 20 januari 2011 voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/3 en 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*. Ze geven ook nog een theoretische uiteenzetting weer rond de formele motiveringsplicht.

Verzoekers voeren aan dat ze geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd.

Verzoeker herhaalt dat hij naar aanleiding van de aanval op zijn persoon in 2001, geen aangifte heeft gedaan bij de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten uit schrik dat zijn belagers hem zouden vermoorden.

Verzoeker vindt deze uitleg, in tegenstelling met wat de commissaris-generaal daaromtrent meent, wél een afdoende verklaring daar volgens hem het *"algemeen aanvaard"* is dat de behandeling van klachten van Roma en hun bescherming in het algemeen, tot het jaar 2009 sterk te wensen overliet.

Het feit dat er in Ferizaj in 2001 zowel lokale politie als UNMIK Police en KFOR was om bescherming te verkrijgen, doet daar luidens verzoeker niets aan af. Hij stelt dat het *"algemene kennis"* is dat de internationale strijdkrachten niet adequaat konden optreden en enkel bij grote incidenten tussenkwamen; de problemen van verzoeker -kleinere feiten- zouden niet behandeld worden omwille van te weinig mankracht.

Aangaande de problemen van verzoekster, laten verzoekers gelden dat ze er wel degelijk in geslaagd zijn om de aanvallen op haar persoon in de tijd te situeren.

Verzoeker herhaalt dat hij verklaarde dat onbekenden haar voor de eerste maal in een auto probeerden te sleuren in 2001 of 2002 of 2003 en toen hem gevraagd werd naar een specifiekere tijdstip, hij het antwoord schuldig moest blijven. Hij wijst er op dat zijn partner deze feiten dateert begin 2002.

Daarnaast kon hij wat betreft de tweede aanval enkel zeggen dat deze zich rond 2007 moet hebben voorgedaan.

Verder beweert hij dat er sprake is van een misverstand aangaande zijn verklaringen en die van zijn partner afgelegd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal. Hij legt uit dat toen hij verklaarde dat zijn partner tijdens de eerste aanval alleen was, hij enkel wou specificeren dat hij er niet bij was.

Zijn verklaring dat hij niet wist of de oom van zijn partner naar de politie is gegaan, is volgens hem wel degelijk overtuigend aangezien zijn oom dit zonder zijn medeweten heeft gedaan.

Verder geven verzoekers toe dat de veiligheidssituatie voor RAE wel aanzienlijk gewijzigd is, doch volgens hen niet substantieel. Ze beweren dat er nog altijd kleinere incidenten zijn *"die tussen de mazen van de analyse vallen"*.

Wat betreft de verbale provocatie door jongeren omwille van verzoekers donkere huidskleur, stelt verzoeker dat dit wel degelijk etnisch geïnspireerd is en dus zwaarwichtig is om als discriminatie in de zin van de Vluchtelingenconventie beschouwd te worden.

Verzoekers vragen de bestreden beslissing te vernietigen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in

zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.7. De Raad merkt op dat de aangevoerde schending van "het Verdrag van Genève" niet dienstig kan worden aangevoerd. Immers, verzoekers laten na weer te geven welk artikel van voormeld verdrag ze specifiek geschonden achten en om welke reden.

Zo is ook de aangevoerde schending van "het algemene principe van goed bestuur" als middel onontvankelijk gezien verzoekers nalaten aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur ze geschonden achten en om welke reden.

De theoretische uiteenzetting van verzoekers over de formele motiveringsplicht kan evenmin dienstig opgeworpen worden vermits uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

De Raad ziet verder niet in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 geschonden heeft. Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

3.8. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]"

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekers worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers zelf nooit enige poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen (zie verhoorverslag verzoeker van 29 september 2010, p. 4 en 7; verhoorverslag van verzoekster, p. 8, 9) en evenmin de vermeende feiten hebben gemeld aan een lokale Roma-vertegenwoordiger of NGO (zie voormeld verhoorverslag verzoeker, p. 4 en 8).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat er hieromtrent tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd.

Volgens verzoekster heeft haar oom klacht neergelegd bij de Kosovaarse politie voor beide aanvallen tegen haar persoon, terwijl verzoeker verklaarde dat nergens bescherming werd gezocht.

De uitleg dat dit geen tegenstrijdigheid betreft gezien de aangifte van de oom zonder overleg gebeurde, wordt niet aangenomen. Inderdaad indien verzoeker achteraf op de hoogte was gekomen dat de oom zonder voorafgaand overleg naar de politie was gegaan, had hij op de vraag op het Commissariaat-generaal of er om bescherming was gevraagd bij de politie, bevestigend moeten antwoorden gezien hij toen zeker op de hoogte was van de actie van de oom.

Mede in acht genomen de verklaringen van verzoekers dat ze om geen bescherming hebben gevraagd, hecht de Raad dan ook geen geloof aan de enkele bewering van verzoekster, in strijd met de eerste verklaring van verzoeker, dat haar oom naar de politie was gestapt.

Voormelde handelwijze van verzoekers volstaat niet om aan te tonen dat de overheid in hun land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat *“de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers en erna duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR.”*

Ook blijkt uit bovenvermelde informatie dat *“u er in Ferizaj in 2001 terecht kon bij de zowel de lokale politie (KPS; Kosovo Police Service), als UNMIK Police (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) en KFOR (Kosovo Force) om bescherming te verkrijgen. Hier dient tevens bij bemerkt te worden dat de internationale autoriteiten in Kosovo, waaronder ook KFOR en UNMIK, sinds de beëindiging van de oorlog op 10 juni 1999 (VN-resolutie 1244) steeds uitgebreid aandacht hebben besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld. Het garanderen van de veiligheid en de bewegingsvrijheid van alle inwoners van Kosovo, ongeacht hun etnische origine, vormt daarenboven de kerntaak van KFOR. Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat de door u aangehaalde feiten op heel wat aandacht had kunnen rekenen en dat u wel degelijk bij hen terecht kon voor het krijgen van bescherming. Zowel UNMIK als KFOR waren toen bovendien aanwezig in uw gemeente.”*

De loutere beweringen in het verzoekschrift dat het *“algemeen aanvaard”* is dat de behandeling van klachten van Roma en hun bescherming tot 2009 sterk te wensen overliet en dat het *“algemene kennis”* is dat de internationale strijdkrachten niet adequaat konden optreden en enkel bij grote incidenten tussenkwamen, vermogen niet de objectieve en betrouwbare informatie van de commissaris-generaal, afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, te weerleggen; verzoekers laten immers na hun beweringen te staven.

3.9. Aangezien verzoekers geen aanwijzingen aanbrengen dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade, kan van hen noch de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet worden erkend noch hen de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 worden toegekend.

Er is derhalve geen schending van artikel 48/3 van voormelde wet.

Op de in het verzoekschrift aangevoerde schending van het beginsel van de evenwichtigheid antwoordt verweerder terecht dat het proportionaliteitsbeginsel in onderhavige procedure niet aan, de orde is. Het komt immers aan de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht enkel toe om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van

voormelde wet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder zijn bevoegdheid.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 65 546 / IV en RvV 65 294 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE